

До Київського апеляційного адміністративного суду

Позивача Олійника Дмитра Вячеславовича,

Відповідач (апелянт): Головне управління юстиції у м. Києві,
пров. Музейний, 2-д, м. Київ, 01001,
засіб зв'язку – тел. 2705840,
електронна пошта: nach_Kiev@minjust.gov.ua

на апеляційну скаргу відповідача від 05.01.2011 р.
на постанову ОАС м. Києва від 22.12.2010 р. (суддя Блажівська Н. Є.)
у справі № 2а-16904/10/2670 (суддя Романчук О. М.)

ЗАПЕРЕЧЕННЯ
(в порядку ст. 191 КАС України)

Ознайомившись зі змістом апеляційної скарги відповідача (яка одержана мною поштою 03.02.2011 р.), вважаю, що вона підлягає частковому задоволенню, а оскаржувана постанова від 22 грудня 2010 р. зміні у її резолютивній частині з наступних підстав.

Відповідач (далі апелянт, за текстом цих заперечень) вважає, що суд вийшов за межі заявлених мною позовних вимог, задовольнивши їх у частині визнання протиправною його відповіді, тоді як насправді мною така вимога не заявлялася.

У цій частині доводи апелянта є безпідставними, оскільки положеннями ч. 2 ст. 11 КАС передбачено, що суд може вийти за межі позовних вимог тільки в разі, якщо це необхідно для повного захисту прав, свобод та інтересів сторін чи третіх осіб, про захист яких вони просять. Правильно встановивши, що лист апелянта № О-3845 від 12.11.2010 р. на мій інформаційний запит по суті є безвідповідальною відпискою, суд, враховуючи свої повноваження, визначені ч. 2 ст. 162 КАС прийняв іншу постанову, яка на думку суду і на момент проголошення рішення гарантувала дотримання і захист прав, свобод, інтересів людини і громадянина, інших суб'єктів у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єктів владних повноважень (у постанові є посилання на ст. 162 КАС). Отже, ніяких порушень процесуального права у цій частині судом на момент проголошення рішення допущено не було.

Посилання і зауваження апелянта щодо змісту мого інформаційного запиту і позовних вимог, необхідності їх сформулювати якимось особливим чином, для більш зручного ним сприйняття не заслуговують на увагу. Роз'яснення апелянта щодо державної реєстрації розпоряджень Київської міської державної адміністрації (КМДА) у сфері тарифоутворення на житлово-комунальні послуги мене ніколи не цікавили і з подібними запитами я до нього не звертався за відсутністю такої потреби. При цьому слід звернути увагу на розмежування компетенції і обов'язків апелянта, визначених вимогами положень Закону «Про звернення громадян», відповідно до яких він зобов'язаний у разі прийняття рішення про обмеження доступу громадянина до відповідної інформації при розгляді заяви чи скарги скласти про це мотивовану постанову (згідно ст. 19, якщо така заява (скарга) була ним отримана) і компетенції, визначеною положеннями Закону «Про інформацію», власне на підставі якого я до нього звернувся із запитом.

Вичерпний перелік документів та інформації, що не підлягають наданню для ознайомлення за запитами наведено ст. 37 Закону «Про інформацію». Апелянтом у його листі № О-3845 від 12.11.2010 р., запереченнях на мій адміністративний позов, наданих

суду усних поясненнях і апеляційною скаргою на оскаржуване ним судове рішення не наведено: до якої ж саме категорії з вичерпного переліку, встановленого профільним законом віднесені листи КМУЮ, копії яких я просив його надати. Ст. 47 цього ж Закону визначено, що необґрунтована відмова від надання відповідної інформації є порушенням законодавства. Ця відмова не була обґрунтована апелянтом відповідними положеннями ст. 37 Закону «Про інформацію». Відсутність такого посилання при одночасній відмові надати цю інформацію свідчить про те, що апелянтом було порушено законодавство про інформацію. Таким чином, наявність самого факту відповіді на інформаційний запит (що мною не оспорується) ще не свідчить про те, що ця відповідь (відмова) була обґрунтованою. З цього випливає висновок, що відповідь № О-3845 від 12.11.2010 р. фактично є відпискою. Крім того, до юридично обов'язкової поведінки апелянта не віднесено надання якихось роз'яснень замість надання власне інформації на запит або відмови в задоволенні запиту. Роз'яснення порядку оскарження прийнятого рішення (у розумінні ст. 34 Закону «Про інформацію») у відповіді № О-3845 від 12.11.2010 р. також не міститься, тому її не можна вважати роз'ясненням. Відтак, доводи апеляційної скарги про порушення норм матеріального права є голосливими: апелянтом не вказано, які конкретно положення матеріального права були порушені судом.

Разом з тим, частково погоджуюся з доводами апелянта щодо неповного з'ясування судом обставин справи, що мають значення для правильного вирішення справи, що у свою чергу є підставою для зміни судового рішення.

У мотивувальній частині судового рішення суд посиляється на необґрунтованість моїх посилань щодо відсутності інформації на мій запит. При цьому суд під «інформацією» мав на увазі саме відповідь апелянта № О-3845 від 12.11.2010 р. У цій частині обставини були судом встановлені неповно, оскільки в аспекті положень ст. 1 Закону «Про інформацію» під інформацією розуміються документовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються у суспільстві, державі та навколишньому природному середовищі. Ст. 18 цього ж Закону визначені види інформації. Отже, відповідь апелянта № О-3845 від 12.11.2010 р. слід відрізняти від листів КМУЮ, копії яких я просив мені надати і які є правовою інформацією. Таким чином суд помилився щодо правової природи відповіді апелянта № О-3845 від 12.11.2010 р. (яку я не запитував) і не з'ясував належним чином: чи була мені надана за запитом власне інформація.

Висновки суду щодо дискреційних повноважень апелянта є законними, але неповною мірою обґрунтованими, оскільки свобода розсуду апелянта щодо обрання кількох варіантів обрання юридично допустимих рішень (визначених ст. 34 Закону «Про інформацію») обмежується критеріями для відмови у задоволенні запиту, чітко визначеними ст. 37 цього ж Закону. Тобто відмова у ненаданні мені інформації на запит (листів КМУЮ) може бути обґрунтована виключно віднесенням такої інформації до розряду такої, яка визначена критеріями ст. 37 Закону. Є очевидним, що листи КМУЮ до такої інформації не віднесені, апелянтом зворотного не доведено і це узгоджується з положеннями ст. 30 цього ж Закону щодо неможливості віднесення листів КМУЮ також до розряду конфіденційної інформації.

Разом з тим, встановивши мотивувальною частиною судового рішення необґрунтованість відмови, суд не неповною мірою виконав вимоги ст. 35 Закону «Про інформацію», якою встановлено, що якщо відмову або відстрочку визнано необґрунтованою, суд зобов'язує державну установу надати запитувачу змогу ознайомитися з офіційним документом і постановляє окрему ухвалу щодо посадових осіб, які відмовили заявнику.

З резолютивної частини рішення не вбачається висновку суду щодо зобов'язання апелянта надати мені можливість ознайомитися з листами КМУЮ, які є офіційними

документами (шляхом їх безпосереднього отримання); окремої ухвали щодо Шокун С. М. не постановлено тощо.

Відповідно до ст. 17 Закону «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права.

Рішенням Європейського суду з прав людини по справі «Угорського громадського об'єднання свобод проти Угорщини» (м. Страсбург, 14 квітня 2009 р.)

<http://www.justinian.com.ua/article.php?id=3317>

наголошується наступне:

§ 37. ...Суд також висуває думку про невідворотність негативного впливу на свободу самовираження у політичній сфері, якби громадські діячі могли піддавати цензурі пресу та народні обговорення заради своїх особистих прав, аргументуючи, що думки висловлені ними щодо суспільних проблем стосуються їхньої особистості і тому становлять собою приватну конфіденційну інформацію. І не можуть бути розголошені без дозволу. На думку Суду, виходячи з таких розмірковувань, неможливо розсудити яку скаргу все-таки було порушено у цій справі.

§ 38. Суд розглядає перешкоди створені навмисно для перешкоджання доступу до інформації суспільного інтересу, як такі, що можуть відбити охоту в засобах масової інформації та прилеглих сферах у розкритті цих питань. У результаті вони більше не будуть виконувати важливу роль «сторожових псів демократії» (див. із внесеними змінами, «Гудвін» Об'єднане Королівство, судові рішення від 27 березня 1996 р., «Звітність» 1996-II, р. 500, § 39).

§ 39. Зважаючи на зазначені вище міркування, Суд зробив висновок, що в цій судовій справі не було необхідності демократичному суспільству втручатись у свободу самовираження позивача. Отже, з цього випливає, що відбулось порушення ст. 10 Конвенції.

Вважаю, що апелянтом таким чином порушено ст. 10 Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод, ст. 34 Конституції, ст. 302 ЦК України.

Враховуючи вищевикладене, скарга апелянта підлягає до часткового задоволення шляхом внесення змін до резолютивної частини постанови Окружного адміністративного суду м. Києва від 22 грудня 2010 р. і викладання її редакцією наступного змісту:

«Позовні вимоги Олійника Дмитра Вячеславовича задовольнити у повному обсязі.

Визнати протиправним ненадання Головним управлінням юстиції у м. Києві інформації за запитом Олійника Дмитра Вячеславовича від 02 листопада 2010 р.

Зобов'язати Головне управління юстиції у м. Києві надати Олійнику Дмитру Вячеславовичу копії листів Київського міського управління юстиції № 08-1074/в від 06.11.2006 р., № 4733 від 17.11.2006 р., № 08-1227/в від 25.12.2006 р., № 448 від 30.01.2007 р., № 933 від 03.03.2007 р. протягом місяця після набрання постанови у цій справі законної сили.

Стягнути з Головного управління юстиції у м. Києві на користь Олійника Дмитра Вячеславовича 3,40 грн. судових витрат за рахунок Державного бюджету України.

Постановити окрему ухвалу з направленням її начальнику Головного управління юстиції у м. Києві Сокурєнку Дмитру Михайловичу і прокурору м. Києва Ударцову Юрію Володимировичу для вжиття заходів щодо усунення причин та умов, які перешкоджають громадянам у реалізації права на інформацію і притягнення Першого заступника начальника управління Шокун Світлани Миколаївни до відповідальності, передбаченої ст. 212-3 КУпАП».

Додаток: рішення Європейського суду з прав людини по справі «Угорського громадського об'єднання свобод проти Угорщини» (м. Страсбург, 14 квітня 2009 р.) – на 8 арк.

04 лютого 2011 р.

/Позивач/

Олійник Д. В.